

۵۰ داستان کوتاه فرانسوی

سرشناسه:
عنوان و نام پدیدآور:
مشخصات نشر:
مشخصات ظاهری:
شابک:
وضعیت فهرست نویسی:
یادداشت:
عنوان گسترده:
موضوع:
رده بندی کنگره:
رده بندی دیویی:
شماره کتابشناسی ملی:
اطلاعات رکورد کتابشناسی: فیپا

حضرتی، مبینا
۵۰ داستان کوتاه فرانسوی / [گردآوری و ترجمه] مبینا حضرتی.
تهران: ابرا، ۱۴۰۴.
۲۰۰ ص: ۵/۱۴ × ۵/۲۱ س.م.
۹۷۸-۶۲۲-۴۶۹۸-۳۱-۵
فیپا
زبان: فارسی - فرانسه.
پنجاه داستان کوتاه فرانسوی.
داستان‌های کوتاه فرانسه -- مجموعه‌ها
Short stories, French -- Collections
PQ۱۲۷۴
۸۴۳/۹۱۴۰۸
۱۰۱۲۸۲۲۰

۵۰ داستان کوتاه فرانسوی

گردآوری و ترجمه:
ویراستار:
ناشر:
جلد و صفحه‌آرایی:
شمارگان:
نوبت چاپ:
قیمت:

مبینا حضرتی
لیدا سازمند زند
ابرا
عادل کریمی نیا
۱۰۰۰ جلد
اول ۱۴۰۴
۴۵۰/۰۰۰ تومان

تهران. میدان انقلاب. خیابان دوازدهم فروردین،

کوچه نوروز، پلاک ۱۰

تماس: ۰۹۱۲ ۵۲۳ ۱۶۳۰

تماس: ۰۹۱۹ ۸۶۸ ۳۰۰۲

www.nashrabra.ir

تمام حقوق برای ناشر محفوظ است.

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۴۶۹۸-۳۱-۵

۵۰ داستان کوتاه فرانسوی

از مبتدی تا پیشرفته
به همراه ترجمه و گلچینی از لغات و اصطلاحات مهم

گردآوری و ترجمه: مینا حضرتی

فهرست

6.....Le Choix des Frères	انتخاب برادران ۸
10..... Sous le lit	زیر تخت ۱۳
16..... La statue des danseurs	مجسمه‌ی رقصنده ۱۹
22..... Un Scénario Brillant	یک سناریوی درخشان ۲۴
26..... Son plus profond secret	عمیق‌ترین راز او ۲۸
30..... Un Problème à l'École	دردسری در مدرسه ۳۲
34..... Ne pars pas en vacances	به تعطیلات نرو! ۳۶
38..... Voir clairement	دیدن حقیقت ۴۰
42..... Paix et Tranquillité	آرامش و سکوت ۴۴
46..... Un Voyage Épuisant	سفر خسته‌کننده ۴۸
50..... Dix Ans d' Absence	غیبت ده ساله ۵۲
54..... Petite tasse chaude	یک فنجان داغ ۵۶
58..... La queue du hamster	دُم همستر ۵۹
60..... Ailes magiques	بال‌های جادویی ۶۱
62..... Le sport de la lecture	ورزش خواندن ۶۳
64..... La gagnante malchanceuse	برنده‌ی بدشانس ۶۵
66..... Chef Supermarché	سراشپز سوپرمارکت ۶۷
68..... L'Affaire Parfaite	پرونده‌ی کامل ۶۹
70..... L'Évasion sur l'Île	فرار به جزیره ۷۱
72..... Le voyage du ballon	سفر بادکنک ۷۳
74..... La Clé Perdue	کلید گمشده ۷۶
78..... Le Vieil Homme et le Pistolet	پیرمرد و اسلحه ۸۰
82..... Les Fines Bouchées du Bébé	غذای لطیف کودک ۸۴

۸۸.....	کمک شبانه.....	86.....	L' Aide de Minuit
۹۲.....	خانه تکانی بهاری.....	90.....	Nettoyage de printemps
۹۶.....	کشور همیشه بارانی.....	94.....	Le Pays de la Pluie Éternelle
۱۰۰.....	تله‌ی روباه.....	98.....	Le Piège du Renard
۱۰۴.....	ماشین تصادفی.....	102.....	La Voiture Accidentée
۱۰۸.....	زبان فرازمینی‌ها.....	106.....	Langues Extraterrestres
۱۱۲.....	زندگی هماهنگ.....	110.....	Vivre en Harmonie
۱۱۶.....	آئینه دو چهره دارد.....	114.....	Le Miroir à Deux Têtes
۱۲۰.....	هنر درست کردن راویولی‌های چینی.....	118.....	L' Art des Raviolis Chinois
۱۲۴.....	سوتفاهم کیهانی.....	122.....	Un Malentendu Cosmique
۱۲۸.....	گنج پنهان کتابخانه.....	126.....	Le Trésor Caché de la
۱۳۲.....	باغبان عجیب غریب.....	130.....	Le Jardinier Étrange
۱۳۶.....	ارتقای به موقع.....	134.....	Une Promotion Opportune
۱۴۰.....	یک میز برای سه نفر.....	138.....	Une Table pour Trois
۱۴۵.....	گلادیاتورها و خدایان.....	142.....	Dieux et Gladiateurs
۱۵۱.....	شانس سال نو.....	148.....	La Chance du Nouvel An
۱۵۶.....	ایستگاه اتوبوس ارواح.....	154.....	L' Arrêt de Bus des Esprits
۱۶۰.....	باغ همه‌ی مردم.....	158.....	Le jardin de tout le monde
۱۶۵.....	نگین پادشاهی.....	162.....	Le joyau du royaum
۱۷۰.....	تئاتر ارواح.....	168.....	théâtre Des fantômes
۱۷۴.....	مرگ خانم شوالیه.....	172.....	La mort de mme. chevalier
۱۷۸.....	نونوایی آینده.....	176.....	Boulangerie du futur
۱۸۱.....	صدای کم‌دین.....	180.....	La Voix du Comédien
۱۸۴.....	کشف کد.....	182.....	Percer le code
۱۸۸.....	چالش دستور پخت مخفی.....	186.....	Le Défi de la Recette Secrète
۱۹۲.....	یک سبز بسیار شیک.....	190.....	Un Vert Très Raffiné
۱۹۷.....	آخرین سخنرانی شهردار.....	194.....	Le dernier discours du maire

نکته: لغات تکراری ترجمه نشده‌اند.

پس بهتر است داستان‌ها را از اول و به ترتیب مطالعه فرمایید.

1

Le Choix des Frères

Cette horloge est vraiment magnifique," a dit l'ami de Laurent, s'arrêtant dans le couloir.

"Bien sûr, tu es un collectionneur," a répondu Laurent. Il a tendu le verre à son ami.

"Où l'as-tu trouvée?"

"C'était celle de mon père. Lui aussi collectionnait les horloges. Il les achetait aux enchères, même si elles étaient vieilles, cassées et sales. Ensuite, il les réparait et les rendait belles. Celle-ci était sa préférée."

"Mais je pensais que ton père ne t'avait rien laissé dans son testament?"

"Ce n'est pas tout à fait vrai. Quand il est mort, mes frères et moi avons rencontré son avocate..."

Trente ans plus tôt, les trois frères se sont assis dans le bureau de l'avocate.

"Dites-nous juste ce qu'il nous laisse," a dit le frère aîné de Laurent.

L'avocate a retourné le document et a lu à voix haute: "Ma maison et tous mes biens seront vendus aux enchères. L'argent sera donné à mes fils..."

"Hourra!" s'est exclamé le frère cadet de Laurent.

"...qui devront décider à quelle association caritative le donner."

"Une association?!"

"Je propose qu'on le donne à la recherche médicale," a dit Laurent.

"La maladie de papa était —"

"Peu importe," a dit le frère aîné. "Décide pour nous."

L'avocate a toussoté. "Il y a autre chose," a-t-elle dit. Elle a repris la lecture: "Avant les enchères, chaque fils peut choisir un objet à conserver pour des raisons sentimentales."

"Je prends la télé," a déclaré immédiatement le frère cadet.

"Je suis désormais mort," a poursuivi l'avocate, "mais j'ai un dernier conseil pour mes fils. Il y a —"

Les frères de Laurent sont sortis en courant de la pièce. Quelques secondes plus tard, il a entendu leurs voitures démarrer.

"Il n'y a rien de plus précieux que de bons souvenirs," a conclu l'avocate, levant les sourcils.

"Qu'ont pris tes frères?" a demandé l'ami de Laurent, trente ans plus tard. "Ton frère cadet a vraiment choisi la télé?"

"C'était une super télé. Elle était gigantesque, et elle avait des enceintes de haute qualité. Peut-être que c'était sentimental pour lui. Papa adorait les films de science-fiction. Mais... est-ce que mon frère en a déjà regardé un avec lui? Je ne me rappelle plus maintenant."

"Et ton frère aîné?"

"La voiture de papa. Il l'a accidentée deux semaines plus tard."

"Et toi, tu as choisi cette horloge?"

"Mon père démontait des horloges, réparait chaque pièce, puis les remontait. Je l'aidais en apportant différents outils, et il m'a appris comment tout fonctionnait. Nous avons travaillé sur cette horloge pendant des semaines, j'avais environ quatorze ans. Ce sont de bons souvenirs."

"Mais, Laurent, te rends-tu compte à quel point c'était un bon choix? C'est une horloge de Ludovic Évrard Horstenbach! C'est sûrement la seule au monde en parfait état de marche. Laurent, tu pourrais la vendre pour des millions!"

"Je sais. Quelqu'un d'autre me l'a aussi dit... il y a environ vingt-six ans."

انتخاب برادران

دوست لوران در راهرو ایستاد و گفت: «این ساعت واقعاً شگفت‌انگیزه»
لوران جواب داد «خب معلومه، تو که خودت کلکسیونر هستی» و لیوان را به
طرف دوستش دراز کرد.

«از کجا پیداش کردی؟»

«ساعت پدرم بود. اونم کلکسیونر بود. ساعت‌ها رو از حراجی می‌خرید، حتی وقتی
کهنه، شکسته یا کثیف بودن. بعد خودش تعمیرشون می‌کرد و دوباره زیباشون
می‌کرد. این یکی، مورد علاقه‌ش بود.»

«ولی فکر می‌کردم پدرت توی وصیت‌نامه‌اش هیچی بهت نداده بود؟»

«نه دقیقاً. وقتی فوت کرد، من و برادرام رفتیم پیش وکیلش. . .»

سی سال پیش، سه برادر در دفتر وکیل نشسته بودند.

برادر بزرگ‌تر لوران گفت: «فقط بگید چی برامون گذاشته.»

وکیل برگه رو برگردوند و با صدای بلند خوند: «خانه‌ام و تمام دارایی‌هایم فروخته

می‌شن. پولش به پسرانم می‌رسه. . .»

برادر کوچک‌تر فریاد زد «هورا!»

«و اون‌ها باید تصمیم بگیرن که به کدوم مؤسسه خیریه اهدا بشه.»

«به یه مؤسسه؟!»

لوران گفت: «من پیشنهاد می‌دم بدیم به تحقیقات پزشکی، بیماری پدر...»

برادر بزرگ‌تر گفت: «مهم نیست، تو تصمیم بگیر برامون.»

وکیل سرفه‌ای کرد و گفت: «یه نکته دیگه هم هست» و ادامه داد:

«قبل از حراج، هر پسر می‌تونه یه شیء رو به خاطر دلایل احساسی برای خودش

نگه داره»

برادر کوچک‌تر فوراً گفت: «من تلویزیون رو برمی‌دارم»

وکیل ادامه داد «الان که من مُردم، یه توصیه آخر هم برای پسرانم دارم. و اون

اینه که. . .»

برادرهای لوران با عجله از اتاق بیرون رفتند. چند ثانیه بعد، صدای روشن شدن ماشین‌هاشون شنیده شد.

وکیل نتیجه‌گیری کرد و ابرو بالا انداخت «هیچ چیزی باارزش‌تر از خاطرات خوب نیست»

سی سال بعد...

دوست لوران پرسید «برادرات چی برداشت؟ اون واقعاً تلویزیون رو انتخاب کرد؟»
«آره، تلویزیون خفنی بود. خیلی بزرگ بود، با بلندگوهای باکیفیت. شاید براش احساس خاصی داشت. پدرم عاشق فیلم‌های علمی‌تخیلی بود. اما... اصلاً یادم نمیاد داشتم تا حالا با اون به فیلم دیده باشه»

«و برادر بزرگ‌ترت چی برداشت؟»

«ماشین پدرم رو. که دو هفته بعد کوبوندش.»

«و تو... این ساعت رو انتخاب کردی؟»

«پدرم ساعت‌ها رو باز می‌کرد، قطعه‌قطعه تعمیر می‌کرد، و دوباره می‌ساخت. من کمکش می‌کردم، ابزارهای مختلف رو براش می‌بردم، و اونم یادم داد که چطوری کار می‌کنن. ما هفته‌ها روی این ساعت کار کردیم، اون موقع حدوداً چهارده سالم بود. اینا، خاطرات خوبی‌ان»

«ولی لوران، متوجه هستی که چه انتخاب فوق‌العاده‌ای کردی؟ این به ساعت از لودویک اورار هورستن‌باخه! احتمالاً تنها نمونه سالم از این مدل توی دنیاست. لوران، تو می‌تونی اینو به میلیون‌ها بفروشی!»

«می‌دونم. به نفر دیگه هم بیست‌وشش سال پیش همینو بهم گفت»

Collectionneur = کلکسیونر / مجموعه‌دار

Association caritative = مؤسسه خیریه

Enchères = حراج Testament = وصیت‌نامه

Avocate = وکیل (زن) Biens = دارایی‌ها

Souvenirs = خاطرات Sentimentales = احساسی / عاطفی

Fonctionnait = کار می‌کرد Démontait = باز می‌کرد (برای تعمیر)

2

Sous le lit

Fais de beaux rêves, chérie," a dit la maman de Dorothée. Elle a éteint la lumière et a fermé la porte.

Dorothée se sentait en sécurité. Son oreiller était doux et sa couette épaisse et chaude. Autour de son lit se trouvaient ses jouets préférés: plein de sortes d'avion. Son rêve était de devenir pilote.

Elle a fermé les yeux, puis les a rouverts. Elle avait entendu un bruit sous son lit.

Elle ne croyait pas aux monstres. Alors, elle est sortie du lit et a regardé en dessous. Deux grands yeux blancs la regardaient.

Dorothée a poussé un cri. Le monstre a émis un son grinçant et a couru vers la fenêtre. Dorothée pouvait le voir à la lumière de la lune. Il ressemblait à une grosse boule de poils avec deux yeux brillants.

"N'aie pas peur," a dit Dorothée. "Je suis humaine. Qu'est-ce que tu es?"

"Je ne sais pas ce que je suis," a dit le monstre. Il avait une voix grinçante. "Je vis sous des lits. Tout le monde a peur de moi. Quand quelqu'un me découvre, je dois trouver un nouveau lit."

"Tu peux vivre sous mon lit," a dit Dorothée. "Tu as faim? Qu'est-ce que tu manges?"

"Poussière, cheveux, ongles..."

"Beurk!" Dorothée a rigolé.

"Des araignées, des mouches," a continué le monstre en rigolant aussi. "Des cloportes, des fourmis..."

"Arrête!" Dorothée riait.

“À qui parles-tu?” a appelé la mère de Dorothée.

“Je rêvais!” a crié Dorothée. Elle et le monstre ne pouvaient pas s’arrêter de rire.

Vingt ans plus tard, Dorothée s’est détendue à son siège. C’était une belle journée. Il y avait beaucoup de nuages, mais Dorothée sentait le soleil sur sa peau, car elle était au-dessus des nuages.

“Tous les systèmes sont normaux,” a-t-elle dit au copilote. “Nous sommes sur la bonne trajectoire et nous arriverons à l’heure.”

“Aucune tempête n’a été signalée,” a dit le copilote. “Ce sera un vol facile et normal. Oh mon dieu, qu’est-ce que c’est?”

Le monstre de Dorothée avait sauté sur ses genoux.

“Retourne dans mon sac!” a dit rapidement Dorothée.

“Mais tu me manques!” a dit le monstre d’une voix grinçante.

“File!” Le monstre a sauté dans le sac.

“C’était un chat? Vous ne pouvez pas amener votre animal de compagnie dans le cockpit!”

“Vous vous faites des idées,” a dit Dorothée. “Je n’ai rien vu.”

“C’est très sérieux,” a dit le copilote. Il a appelé la cheffe de cabine, et elle est venue dans le cockpit. “S’il vous plaît, regardez dans le sac de Dorothée.”

Dès que la cheffe de cabine a ouvert le sac, le monstre a sauté dehors. La cheffe de cabine a crié, et le copilote s’est levé de son siège. Il a essayé d’attraper le monstre, mais celui-ci a rebondi partout dans le cockpit.

“Laissez-le tranquille!” a crié Dorothée.

La cheffe de cabine a essayé de le frapper du pied, mais elle a accidentellement donné un coup dans les commandes de Dorothée. L’avion a accéléré.

“ARRÊTEZ!” a crié Dorothée.

Elle a attrapé le monstre et l'a posé sur sa tête.

"Bande d'idiots!" a crié Dorothée. "Vous attaquez ma perruque!"

"Votre perruque?" a crié la cheffe de cabine. "Mais elle sautait!"

"C'est une perruque élastique!" a dit Dorothée, réfléchissant rapidement. "Elle a une base en caoutchouc. Donc elle colle à ma tête."

"Mais vous n'avez pas besoin de perruque!" a dit le copilote. "Vous avez plein de cheveux!"

"Je veux changer de coiffure. Ai-je besoin de votre permission?"

Le copilote est retourné à son siège. La cheffe de cabine a remis son chapeau. Plus tard, elle s'est demandée: est-ce que la perruque du pilote avait des yeux?

Cinquante ans plus tard, Dorothée s'est mise au lit et sous sa couette chaude. Elle a lu un livre pendant un moment. C'était un de ses préférés, sur les voyages autour du monde. Finalement, elle a posé le livre. La maison était très calme.

"Bonne nuit," a-t-elle dit.

Lentement, le monstre est sorti de sous le lit. Il s'est assis sur ses genoux. Tous ses poils étaient gris. Dorothée l'a caressé.

"Fais de beaux rêves, Dorothée," a dit le monstre d'une voix rauque. Il est retourné sous son lit, et Dorothée a éteint la lumière.

زیر تخت

مادر دوروته گفت: «خوابای قشنگ ببینی عزیزم» چراغ را خاموش کرد و در اتاق را بست. دوروته احساس امنیت می‌کرد. بالش‌اش نرم بود و لحافش ضخیم و گرم. اطراف تختش پر بود از اسباب‌بازی‌های موردعلاقه‌اش: انواع مختلف هواپیما. رؤبایش این بود که روزی خلبان شود.

چشم‌هایش را بست... و دوباره باز کرد. صدایی از زیر تختش شنیده بود. او به هیولاها اعتقادی نداشت. برای همین از تخت پایین آمد و نگاهی زیر آن انداخت. دو چشم بزرگ و سفید به او زل زده بودند.

دوروته جیغ زد. هیولا صدای خش‌خش عجیبی از خود درآورد و به سمت پنجره دوید. در نور ماه، شکلش پیدا بود: موجودی پرمو و گرد، با دو چشم درخشان.

دوروته گفت: «نترس، من به انسانم. تو چی هستی»

هیولا با صدای خش‌داری گفت: «نمی‌دونم چی‌ام، زیر تخت‌ها زندگی می‌کنم.

همه ازم می‌ترسن. وقتی یکی منو ببینه، باید یه تخت جدید پیدا کنم.»

دوروته گفت: «می‌تونی زیر تخت من زندگی کنی، گرسنه‌ای؟ چی می‌خوری؟»

«گرد و خاک، مو، ناخن...»

«اوغ!» و سپس دوروته خندید.

هیولا هم خندید «عنکبوت، مگس، سوسک، مورچه...»

«بسه دیگه!» دوروته با صدای بلند می‌خندید.

مادرش از بیرون اتاق صدا زد «داری با کی حرف می‌زنی؟»

دوروته فریاد زد «داشتم خواب می‌دیدم!» او و هیولا نمی‌توانستند جلوی

خنده‌شان را بگیرند.

بیست سال بعد

دوروته روی صندلی‌اش لم داده بود. روز زیبایی بود. آسمان پر از ابر بود، اما

دوروته گرمای آفتاب را روی پوستش حس می‌کرد چون او بالای ابرها بود.

به کمک‌خلبان گفت: «همه سیستم‌ها نرمال هستن، تو مسیر درستیم و سر وقت می‌رسیم.»

کمک‌خلبان گفت: «هیچ طوفانی گزارش نشده، پرواز راحت و معمولی‌ای خواهیم داشت. وای نه، اون چیه؟!»

هیولای دوروته یک‌راست روی پاهایش پریده بود.

دوروته سریع گفت: «برگرد تو کیفم!»

هیولا با همان صدای خش‌دار گفت: «دلم برات تنگ شده بود!»

«بدو!»

هیولا به داخل کیف پرید.

«اون یه گربه بود؟ شما اجازه ندارید حیوان خانگی‌تون رو به کابین خلبان بیارید

!»

دوروته گفت: «توهم زدید، من چیزی ندیدم»

کمک‌خلبان گفت: «این خیلی جدیه» سپس رئیس مهماندار را صدا زد و او وارد

کابین شد. «لطفاً کیف دوروته رو چک کنید»

به‌محض اینکه کیف باز شد، هیولا بیرون پرید. رئیس مهماندار جیغ زد و

کمک‌خلبان از جایش پرید. او سعی کرد هیولا را بگیرد، اما هیولا از این‌سو به آن‌سو

در کابین پرید.

دوروته فریاد زد «ولش کنید!»

رئیس مهماندار خواست با پا به هیولا ضربه بزند، ولی ناخواسته به کنترل‌های

دوروته لگد زد و هواپیما شتاب گرفت.

دوروته فریاد زد «وااااای! بسه دیگه!»

او هیولا را گرفت و روی سرش گذاشت.

دوروته فریاد زد «دیوونه‌ها! دارید به کلاه‌گیس من حمله می‌کنید!»

رئیس مهماندار گفت: «کلاه‌گیس؟! اما اون داشت می‌پرید!»

دوروته با سرعت جواب داد «کلاه‌گیس فنریه! زیره‌ش لاستیکیه. به سرم می‌چسبه»

کمک‌خلبان گفت: «ولی تو که کلی مو داری!»

«دلم می‌خواد مدل موهامو عوض کنم. باید اجازه بگیرم؟»

کمک‌خلبان برگشت سر جاش. رئیس مهماندار هم کلاهش را مرتب کرد. اما بعداً با خودش فکر کرد:

آیا اون کلاه‌گیس چشم داشت؟

پنجاه سال بعد

دوروته به تختش رفت و زیر لحاف گرمش خزید. مدتی کتاب خواند؛ یکی از کتاب‌های موردعلاقه‌اش، درباره سفر دور دنیا. در نهایت کتاب را بست. خانه در سکوت فرو رفته بود.

گفت: «شب‌به‌خیر»

آهسته، هیولا از زیر تخت بیرون خزید. روی زانویش نشست. تمام موهایش خاکستری شده بود. دوروته او را نوازش کرد.

هیولا با صدای خش‌دار گفت: «خوابای قشنگ ببینی، دوروته» سپس به زیر تخت برگشت و دوروته چراغ را خاموش کرد.

Couette = لحاف

Oreiller = بالش

Monstre = هیولا

Grinçant(e) = صدا یا لحن جیرجیرکننده

Découvrir = کشف کردن / متوجه شدن

Rigoler = خندیدن (عامیانه)

Cockpit = کابین خلبان

Perruque = کلاه‌گیس

Commandes = کنترل‌ها / دکمه‌ها (در هواپیما)

Rebondir = بالا و پایین پریدن / جهیدن

Cheffe de cabine = سرمهماندار (زن)

3

La statue des danseurs

Le taxi est arrivé et Geneviève est montée à l'intérieur. Elle a ouvert son livre Guide du Touriste.

"Je veux voir La Statue des Danseurs," a-t-elle dit, lisant la page.

Le chauffeur de taxi s'est retourné. C'était un jeune homme aux yeux vifs et aux cheveux en désordre. "Quelle statue?"

Geneviève lui a montré son livre.

"C'est de quand, cette publication? Il n'y a même pas de photos," a-t-il ri. Il a regardé au dos. "Mille neuf cent quatre-vingt-six!"

"C'est un guide classique pour les touristes!" a expliqué Geneviève. "C'est bien plus authentique. "

"Vous devriez l'apporter au Musée, ils l'adoreraient. "

"Si vous ne savez pas où est la statue, dites-le-moi. "

"Je connais chaque recoin de cette ville," a dit le chauffeur. "J'y ai vécu toute ma vie. "

"Qui a commencé après mille neuf cent quatre-vingt-six," a dit Geneviève.

"Écoutez, nous sommes fiers de notre histoire. La statue est toujours là, mais le nom a dû changer. Pouvez-vous la décrire pour moi?"

"Pourquoi? Il y a des centaines de statues dans cette ville!"

"J'ai dit que je connaissais chaque recoin. Vous ne me croyez pas?"

"Eh bien... J'ai vu une photo à la bibliothèque. Mais que puis-je dire? Elle est en pierre. Les danseurs dansent. Ils portent des vêtements traditionnels. "

Le chauffeur a réfléchi. "Il pourrait y avoir huit statues," a-t-il fini par dire.

Geneviève avait l'air impressionnée, mais sceptique.

"Vous ne me faites toujours pas confiance? Bon, écoutez. Je vais vous emmener voir chacune des huit statues, une par une. Si nous ne trouvons pas la bonne, vous ne paierez rien. Marché conclu?"

Le chauffeur a tendu la main. Geneviève a ri et l'a serrée.

"Hugues," a dit le chauffeur.

"Geneviève."

C'était une belle journée, et Geneviève a apprécié de voir la ville à travers la fenêtre. Hugues parlait de la ville pendant qu'ils roulaient. Grâce à lui, elle a remarqué des détails incroyables et a apprécié la ville comme un natif. Bientôt, Geneviève a rangé son livre.

La première statue n'était pas la bonne, mais Hugues souriait toujours. "Vous avez de la chance," a-t-il dit. "Maintenant, vous allez voir le fleuve, en allant vers la statue numéro deux."

"Ce n'est pas celle-ci non plus," a dit Geneviève en arrivant à la deuxième statue, et de nouveau à la troisième.

"Encore mieux," a dit Hugues. "Ensuite, nous pouvons prendre un raccourci à travers de belles rues, et nous passerons devant la vieille église."

La visite de la ville par Geneviève s'est poursuivie. Lorsqu'ils sont arrivés à la huitième statue, c'était le coucher du soleil.

"Ce n'est pas celle-ci non plus!" a dit Geneviève en riant.

Hugues n'a pas fait payer Geneviève pour le trajet. Il s'est excusé de ne pas avoir trouvé la statue.

"S'il vous plaît, ne vous excusez pas," a dit Geneviève. "Écoutez, je vous ai fait conduire dans toute la ville, et je n'ai même pas payé. Puis-je vous offrir le dîner?"

Il y avait un petit restaurant juste de l'autre côté de la route. Ils ont rapidement eu une table, et Hugues a aidé Geneviève à comprendre le

menu. Bientôt, ils dégustaient tous les deux de délicieux plats locaux, discutant joyeusement.

“Je dois vous dire quelque chose, Geneviève,” a dit Hugues alors qu’ils buvaient leur café ce soir-là. “J’aurais dû arrêter de travailler à midi. Je ne voulais juste pas... dire au revoir.”

“Je dois aussi vous dire quelque chose,” a dit Geneviève en le regardant par-dessus sa tasse. “La Statue des Danseurs... c’était la deuxième.”

مجسمه‌ی رقصنده

تاکسی رسید و ژنویو سوار شد. او کتاب راهنمای گردشگر را باز کرد. گفت: «می‌خواهم مجسمه‌ی رقصندگان را ببینم» و صفحه‌ای را خواند. راننده‌ی تاکسی برگشت. مرد جوانی بود با چشمانی تیزبین و موهایی پریشان. «کدوم مجسمه؟»

ژنویو کتابش را به او نشان داد. راننده خندید: «این کتاب مال چه سالیه؟ حتی عکس هم نداره.» پشت کتاب را نگاه کرد. «۱۹۸۶!؟»

ژنویو توضیح داد: «این یه راهنمای کلاسیک برای توریست‌هاست! خیلی اصیل‌تره» راننده گفت: «باید ببریش موزه، عاشقش می‌شن!»

ژنویو گفت: «اگه نمی‌دونی مجسمه کجاست، بهم بگو» راننده پاسخ داد: «من همه‌جای این شهر رو می‌شناسم. تمام عمرم اینجا زندگی کردم»

ژنویو گفت: «که یعنی بعد از ۱۹۸۶»

راننده خندید و گفت: «ببین، ما به تاریخمون افتخار می‌کنیم. مجسمه هنوز هست، فقط شاید اسمش عوض شده. می‌تونم توصیفش کنی؟»

ژنویو با تردید گفت: «چرا؟ تو این شهر صدها تا مجسمه هست»

راننده گفت: «گفتم که همه‌جاشو بلدم. باورم نداری؟»

«خب... به عکسش رو تو کتابخونه دیدم. اما چی می‌تونم بگم؟ از سنگه. رقصنده‌ها دارن می‌رقصن. لباس‌های سنتی پوشیدن»

راننده کمی فکر کرد. «ممکنه هشت‌تا مجسمه‌ی شبیهش باشه»

ژنویو هم‌زمان هم تحت‌تأثیر قرار گرفت و هم مشکوک.

راننده گفت: «هنوزم اعتماد نداری؟ باشه، گوش کن. می‌برمت یکی‌یکی همه‌ی اون هشت‌تا مجسمه رو نشونت می‌دم. اگه هیچ‌کدومش نبود، هیچی پرداخت نمی‌کنی. موافقی؟»

او دستش را دراز کرد. ژنویو خندید و با او دست داد.
راننده خودش را معرفی کرد «هوگ»
«ژنویو»

هوا خوب بود و ژنویو از دیدن شهر از پشت پنجره‌ی تاکسی لذت می‌برد. هوگ از شهر حرف می‌زد. به لطف او، ژنویو جزئیات شگفت‌انگیزی را دید و مثل یک بومی از شهر لذت برد. کم‌کم کتابش را بست.

مجسمه‌ی اول آنی نبود که ژنویو دنبالش بود، اما هوگ همچنان لبخند می‌زد:
«خوش‌شانسی! حالا قراره در راه رفتن به مجسمه‌ی دوم، رودخونه رو هم ببینی»
ژنویو به مجسمه‌ی دوم که رسید گفت: «اینم نیست!» و دوباره مجسمه‌ی سوم هم همین را تکرار کرد.

«حتی بهتر! حالا می‌تونیم از خیابون‌های قشنگ میان‌بر بزنیم و از جلوی کلیسای قدیمی رد بشیم»

گشت‌وگذار ژنویو در شهر ادامه یافت. وقتی به مجسمه‌ی هشتم رسیدند، خورشید داشت غروب می‌کرد.

ژنویو خندید و گفت: «اینم نیست!»
هوگ کرایه‌ای از ژنویو نگرفت. بابت اینکه نتوانسته مجسمه را پیدا کند، عذرخواهی کرد.

ژنویو گفت: «لطفاً عذرخواهی نکن. ببین، من تو رو دور شهر چرخوندم و حتی به قرون هم ندادم. اجازه می‌دی شام مهمونت کنم؟»
دقیقاً آن‌طرف خیابان، یک رستوران کوچک بود. خیلی زود سر میز نشسته بودند. هوگ به ژنویو کمک کرد تا منو را بفهمد. خیلی زود، هر دو مشغول خوردن غذاهای خوشمزه‌ی محلی بودند و با شادی گپ می‌زدند.

هوگ وقتی داشتند قهوه می‌خوردند، گفت: «باید یه چیزی بهت بگم، ژنویو. من باید ظهر کارم رو تموم می‌کردم. فقط... نمی‌خواستم خداحافظی کنم»
ژنویو هم با لبخند، از بالای فنجان نگاهش کرد و گفت: «منم باید یه چیزی بگم... مجسمه‌ی رقصندگان... همون دومی بود!»